Το Πνεῦμα τῆς Προφητείας: Καθοδήγηση και Διδασκαλία

Οι Δύο Πλάκες του Αββακούμ

Jeff Pippenger
2012-10-15

Εισαγωγή: Το Θεμέλιο των Δύο Πινάκων του Αββακούμ

Αυτή η σειρά ονομάζεται Οι Δύο Πίνακες του Αββακούμ. Μέχρι τώρα, λαμβάναμε ορισμένες αλήθειες από τα Διαγράμματα του 1843 και του 1850, όχι για να τις υπερασπισθούμε βιβλικώς σε αυτό το στάδιο, αλλά για να καταδείξουμε ότι η Ellen White επικυρώνει αυτές τις αλήθειες. Ο ισχυρισμός μας είναι ότι, εάν απορρίπτετε αυτές τις θεμελιώδεις αλήθειες, ταυτοχρόνως απορρίπτετε και το Πνεύμα της Προφητείας. Θέλουμε πρώτα να το καταχωρίσουμε αυτό στα πρακτικά.

Ανασκόπηση της Μιλλεριτικής Ιστορίας και της Κραυγής του Μεσονυκτίου

Στην πρώτη μας παρουσίαση, σκιαγραφήσαμε την ιστορία των Μιλλεριτών, τα ορόσημα από το 1798 έως το 1844. Στην τελευταία μας παρουσίαση, εξετάσαμε προσεκτικότερα την ιστορία από τον χρόνο της καθυστέρησης έως το κλείσιμο της θύρας στις 22 Οκτωβρίου 1844, προσδιορίζοντας εκείνη την περίοδο ως την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Η Κραυγή του Μεσονυκτίου εισήλθε στην ιστορία κατά τη Συνάθροιση Σκηνών του Έξετερ, 12–17 Αυγούστου 1844, και συνεχίσθηκε έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Ο χρόνος της καθυστέρησης, ο οποίος άρχισε τον Μάρτιο 1844, αποτελεί μέρος της Κραυγής του Μεσονυκτίου και της διαδικασίας καθάρσεως που προετοίμασε έναν λαό να διακηρύξει το μήνυμά της.

Ελπίσαμε να εδραιώσουμε αυτό στις καρδιές και στη διάνοιά σας χθες. Όλες οι απεικονίσεις στους λόγους του Θεού περί χρόνων καθυστέρησης αναφέρονται στο τέλος του κόσμου. Η Έλεν Ουάιτ, σχολιάζοντας το Α΄ Κορινθίους 10:11, λέγει: «Καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε περισσότερο για τη δική μας ημέρα παρά για τις ημέρες κατά τις οποίες έζησε.» Το Α΄ Κορινθίους 10:11 δηλώνει: «Ταῦτα δὲ πάντα συνέβαινον εἰς ἐκείνους παραδειγματικῶς, καὶ ἐγράφησαν πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους τὰ τέλη τῶν αἰώνων ἔφθασαν.» Η ιστορία των Μιλλεριτών είναι ιστορία εκείνου που πρόκειται να λάβει χώρα στο τέλος του κόσμου. Όλες αυτές οι βιβλικές ιστορίες του χρόνου της καθυστέρησης και εκείνων που ακολουθούν απεικονίζουν ό,τι επρόκειτο να λάβει χώρα στον χρόνο καθυστέρησης των Μιλλεριτών και στην Κραυγή του Μεσονυκτίου. Χρειαζόμαστε να κατανοήσουμε αυτά τα πράγματα, διότι η ιστορία πρόκειται να επαναληφθεί.

Το 2520: Η επιδοκιμασία της Έλεν Ουάιτ

Έχουμε ασχοληθεί με το πρώτο ζήτημα σε αυτά τα Διαγράμματα, αν και δεν το έχουμε αναφέρει πολύ. Το πρώτο δόγμα που θέλουμε να δείξουμε ότι η Έλεν Γουάιτ σαφώς επικυρώνει είναι το 2520. Οι δύο πρώτες παρουσιάσεις σχεδιάστηκαν ώστε να μας οδηγήσουν εδώ. Αύριο το πρωί, θα αρχίσουμε να εξετάζουμε το Ημερήσιο σε αυτό το Διάγραμμα.

Μνημονεύοντας την Καθοδήγηση και τη Διδασκαλία του Κυρίου

Ας αρχίσουμε με το Life Sketches, σελίδα 196: «Δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, παρά μόνον εάν λησμονήσουμε την οδό με την οποία ο Κύριος μάς οδήγησε, και τη διδασκαλία Του στην παρελθούσα ιστορία μας». Το μόνο που έχει να φοβηθεί ένας Χριστιανός για το μέλλον είναι μήπως εκτραπεί από την οδό και χαθεί. Εκείνο που πρέπει να αποτελεί αντικείμενο φόβου δεν είναι η μη απόκτηση της αιώνιας ζωής. Εδώ, η Αδελφή White λέγει ότι δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, παρά μόνον δύο πράγματα. Αυτό είναι ένα κοινό απόσπασμα στο Πνεύμα της Προφητείας στον Αντβεντισμό, αλλά σπανίως ακούει κανείς κάποιον να αναπτύσσει σε ποια καθοδήγηση και σε ποιες διδασκαλίες αναφέρεται.

Θα δείξουμε ότι η ηγεσία στην οποία αναφέρεται είναι η ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Στην ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου, ο Χριστός ηγείτο κατά τον χρόνο της καθυστέρησης, κατά την έλευση και τη διακήρυξη της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και κατά το κλείσιμο της θύρας στις 22 Οκτωβρίου 1844. Σχεδίασε εκείνη την ιστορία ώστε να διαμορφώσει έναν λαό που θα μπορούσε να εισέλθει διά της πίστεως μαζί Του στα Άγια των Αγίων. Πρέπει να φοβούμαστε μήπως λησμονήσουμε εκείνη τη συγκεκριμένη ιστορία, καθώς και τις διδασκαλίες Του.

Θα δείξουμε ότι υπήρχε μία συγκεκριμένη διδασκαλία η οποία παρήγαγε την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Η διδασκαλία εκείνη δεν ήταν η κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στις 11 Αυγούστου 1840, ούτε η κατάσταση των νεκρών, η οποία εμφανίσθηκε στην ιστορία του Μηνύματος του Δευτέρου Αγγέλου μέσα στην Μιλλεριτική Ιστορία. Ήταν μία συγκεκριμένη διδασκαλία στη Μιλλεριτική Ιστορία που παρήγαγε την Κραυγή του Μεσονυκτίου, όπου ο Κύριος οδήγησε, και δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, παρά μόνον μήπως λησμονήσουμε την καθοδήγησή Του και τη διδασκαλία Του.

Προτείνουμε ότι το σύμβολο τόσο της καθοδήγησής Του όσο και της διδασκαλίας Του είναι η Κραυγή του Μεσονυκτίου. Ας διαβάσουμε και πάλι αυτό το απόσπασμα από το πρώτο όραμα της Έλλεν Γουάιτ: «Επάνω σε αυτή την οδό ο λαός της παρουσίας πορευόταν προς την πόλη που βρισκόταν στο μακρινό άκρο της οδού. Είχαν ένα λαμπρό φως στημένο πίσω τους, στην αρχή της οδού, για το οποίο ένας άγγελος μού είπε ότι ήταν η κραυγή του μεσονυκτίου. Αυτό το φως έλαμπε σε όλο το μήκος της οδού και φώτιζε τα πόδια τους, ώστε να μη σκοντάφτουν. Αν κρατούσαν τα μάτια τους προσηλωμένα στον Ιησού, ο οποίος ήταν ακριβώς μπροστά τους και τους οδηγούσε προς την πόλη, ήταν ασφαλείς. Σύντομα όμως μερικοί κουράστηκαν και έλεγαν ότι η πόλη απείχε πολύ ακόμη, και ότι περίμεναν να είχαν ήδη εισέλθει σε αυτήν. Τότε ο Ιησούς τούς ενθάρρυνε υψώνοντας το ένδοξο δεξί Του χέρι, και από τον βραχίονά Του έβγαινε ένα φως που κυμάτιζε επάνω από την ομάδα των Αντβεντιστών, και αυτοί αναφωνούσαν “Αλληλούια!” Άλλοι, με απερισκεψία, αρνήθηκαν το φως που ήταν πίσω τους και είπαν ότι δεν ήταν ο Θεός εκείνος που τους είχε οδηγήσει τόσο μακριά».

Αρνούνται την Κραυγή του Μεσονυκτίου, και σε συνάρτηση με την Κραυγή του Μεσονυκτίου υποστηρίζουν ότι ο Κύριος δεν τους οδηγούσε στην Κραυγή του Μεσονυκτίου. Αρνούνται την καθοδήγηση του Θεού στην Κραυγή του Μεσονυκτίου. «Το φως πίσω τους έσβησε, αφήνοντας τα πόδια τους σε πλήρες σκοτάδι, και παραπάτησαν και έχασαν από τα μάτια τους τον στόχο και τον Ιησού, και έπεσαν από το μονοπάτι κάτω στον σκοτεινό και πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω».

Η Μεσονύκτια Κραυγή στο Πλαίσιο της

Θα εξετάσουμε ακόμη μία φορά την ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου, ώστε να τη θέσουμε στο πλαίσιο της, προτού ασχοληθούμε με το 2520.

> Από το The Great Controversy, σελίδες 391–395: «Όταν παρήλθε ο καιρός κατά τον οποίο η έλευση του Κυρίου είχε αρχικώς αναμενθεί, την άνοιξη του 1844,»—αυτός είναι ο καιρός της βραδύτητας, η πρώτη απογοήτευση—«εκείνοι που είχαν προσβλέψει με πίστη στην εμφάνισή Του περιεπλάκησαν επί ένα διάστημα σε αμφιβολία και αβεβαιότητα. Ενώ ο κόσμος τούς θεωρούσε ως ολοσχερώς ηττημένους και ως αποδεδειγμένως προσκολλημένους σε πλάνη, η πηγή της παρηγορίας τους ήταν ακόμη ο λόγος του Θεού. Πολλοί συνέχισαν να ερευνούν τις Γραφές, εξετάζοντας εκ νέου τις αποδείξεις της πίστεώς τους και μελετώντας προσεκτικά τις προφητείες, ώστε να λάβουν περαιτέρω φως.»

Εάν πολλοί έπραξαν τούτο, αυτό σημαίνει ότι υπήρχαν και μερικοί που δεν το έπραξαν. Δεν λέγει «αυτοί»· λέγει «πολλοί»—δύο τάξεις εδώ. «Η μαρτυρία της Βίβλου προς υποστήριξιν της θέσεώς των εφαίνετο σαφής και αδιάσειστος. Σημεία που δεν ηδύναντο να εκληφθούν εσφαλμένως υπεδείκνυαν ότι η έλευση του Χριστού ήτο πλησίον. Η ιδιαίτερη ευλογία του Κυρίου, τόσο με τη μεταστροφή αμαρτωλών όσο και με την αναζωπύρωση της πνευματικής ζωής μεταξύ των χριστιανών, είχε καταμαρτυρήσει ότι το μήνυμα ήτο εξ ουρανού. Και μολονότι οι πιστοί δεν ηδύναντο να εξηγήσουν την απογοήτευσή τους, ήσαν βέβαιοι ότι ο Θεός τούς είχε οδηγήσει στην παρελθούσα πείρα τους.»

> Συνυφασμένη με προφητείες, τις οποίες είχαν θεωρήσει ότι αναφέρονταν στον καιρό της δευτέρας παρουσίας, υπήρχε διδασκαλία ειδικά προσαρμοσμένη στην κατάστασή τους αβεβαιότητας και αγωνιώδους αναμονής, η οποία τους ενθάρρυνε να περιμένουν υπομονετικά με πίστη ότι εκείνο που τώρα ήταν σκοτεινό για την κατανόησή τους θα γινόταν, εν τω καιρώ, σαφές.

Στην εν λόγω παράγραφο, αναφέρεται: «Συνυφασμένες με προφητείες τις οποίες είχαν θεωρήσει ότι εφαρμόζονταν στον καιρό της δευτέρας παρουσίας . . . .» Ποιες προφητείες πίστευαν ότι εφαρμόζονταν στη Δευτέρα Παρουσία; Το 2520, το 2300 και το 1335. Πίστευαν ότι και οι τρεις αυτές χρονικές προφητείες έληγαν το 1843, και ότι αυτό ήταν η Δευτέρα Παρουσία.

> Μεταξύ αυτών των προφητειών ήταν και εκείνη του Αββακούμ 2:1–4: «Επί της σκοπιάς μου θα σταθώ και επί του πύργου θα ταχθώ, και θα αγρυπνώ για να ιδώ τι θέλει λαλήσει προς εμέ, και τι θέλω αποκριθή όταν ελεγχθώ. Και ο Κύριος μού απεκρίθη και είπε: Γράψον την όρασιν και κάμε αυτήν σαφή επί πινακίδων, ώστε να τρέχη ο αναγινώσκων αυτήν. Διότι η όρασις είναι ακόμη διά καιρόν ωρισμένον, αλλά εν τω τέλει θέλει λαλήσει και δεν θέλει ψευσθή· και

> αν βραδύνη, πρόσμεινον αυτήν· διότι βεβαίως θέλει ελθεί, δεν θέλει βραδύνει. Ιδού, η ψυχή αυτού η επηρμένη δεν είναι ευθεία εν αυτώ· ο δε δίκαιος θέλει ζήσει διά της πίστεως αυτού.»

Ήδη από το 1842, η κατεύθυνση που δόθηκε σε αυτή την προφητεία να «γράψεις την όραση και να την καταστήσεις σαφή επάνω σε πινακίδες, ώστε να τρέχει εκείνος που την αναγινώσκει» υπέδειξε στον Κάρολο Φιτς την ετοιμασία ενός προφητικού χάρτη για την απεικόνιση των οράσεων του Δανιήλ και της Αποκάλυψης. Η δημοσίευση αυτού του χάρτη θεωρήθηκε ως εκπλήρωση της εντολής που δόθηκε από τον Αββακούμ. Κανείς, όμως, τότε δεν παρατήρησε ότι μια φαινομενική καθυστέρηση στην εκπλήρωση της όρασης —ένας χρόνος αναμονής— παρουσιάζεται στην ίδια προφητεία. Μετά την απογοήτευση, αυτή η Γραφή φάνηκε πολύ σημαντική: «Διότι η όρασις είναι ακόμη διά καιρόν ωρισμένον, και προς το τέλος θέλει λαλήσει, και δεν θέλει ψευσθή· αν και βραδύνη, πρόσμενε αυτήν· διότι βεβαίως θέλει ελθεί, δεν θέλει βραδύνει. . . . Ο δε δίκαιος θέλει ζήσει διά της πίστεώς αυτού.»

Το Διάγραμμα του 1843 και το Πνεύμα της Προφητείας

Δεν έχει σημασία αν επιτελείτε τακτικό έργο ή ακανόνιστο έργο—όροι που χρησιμοποιεί η Έλλεν Γουάιτ αντιστοίχως για το έργο της Συνδιάσκεψης και για το αυτοσυντήρητο έργο. Είτε απευθυνθείτε σε ηγετικές αυτοσυντήρητες διακονίες στον Αντβεντισμό είτε στη Γενική Συνδιάσκεψη ή στο Biblical Research Institute, αν τους ρωτήσετε για το Διάγραμμα του 1843, θα πουν: «Υπάρχουν πολλά λάθη σε αυτό το Διάγραμμα». Διαφωνούν με την Έλλεν Γουάιτ, η οποία λέγει ότι ο Κύριος κράτησε το χέρι Του επάνω σε «ένα λάθος» σε ορισμένους από τους αριθμούς αυτού του Διαγράμματος.

Αλλά θέτουν και τους εαυτούς τους σε αντίθεση προς τον Λόγο του Θεού. Στον Αββακούμ λέγεται ότι αυτό το όραμα «δεν θέλει ψευσθή». Το όραμα που οι Πρωτοπόροι έπρεπε να θέσουν επάνω στον Πίνακα του 1843, πράγμα που και έκαναν, αποτελεί εκπλήρωση του Αββακούμ 2. Αυτό είναι το όραμα που έπρεπε να τοποθετήσουν επάνω σε αυτόν τον Πίνακα, και ο Αββακούμ 2 λέγει ότι αυτό το όραμα «δεν θέλει ψευσθή». Επομένως, όταν λέγετε ότι αυτός ο Πίνακας είναι «γεμάτος λάθη», αντιτίθεστε τόσο στο Πνεύμα της Προφητείας όσο και στην Αγία Γραφή.

> Ένα μέρος της προφητείας του Ιεζεκιήλ υπήρξε επίσης πηγή δύναμης και παρηγορίας για τους πιστούς: «Και έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ, λέγων, Υιέ ανθρώπου, ποία είναι αυτή η παροιμία, την οποία έχετε εν τη γη του Ισραήλ, λέγοντες, Αι ημέραι μακρύνονται, και πάσα όρασις εκλείπει; Διά τούτο ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός... Επλησίασαν αι ημέραι και η εκπλήρωσις πάσης οράσεως... Εγώ θέλω λαλήσει, και ο λόγος τον οποίον θέλω λαλήσει θέλει εκτελεσθή· δεν θέλει πλέον αναβληθή». «Οι του οίκου Ισραήλ λέγουσι, Η όρασις την οποίαν αυτός βλέπει είναι διά πολλάς ημέρας, και προφητεύει περί καιρών μακρών. Διά τούτο ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ουδείς των λόγων μου θέλει πλέον αναβληθή· αλλ' ο λόγος τον οποίον ελάλησα θέλει εκτελεσθή». Ιεζεκιήλ 12:21–25, 27, 28.

Δύο Τάξεις Προσκυνητών

Παρατηρήστε ότι μιλά για δύο τάξεις προσκυνητών. Λέγει ότι πολλοί, όταν ήλθε αυτή η απογοήτευση, συνέχισαν να μελετούν τις προφητείες, υποδεικνύοντας ότι υπήρχε μια τάξη που δεν συνέχισε. Θα λάβουμε περισσότερο φως ως προς τη διάκριση των δύο τάξεων.

Η εκπλήρωση του Αββακούμ 2:1–4 είναι αυτό το Διάγραμμα του 1843 και το Διάγραμμα του 1850. Ακόμη και στον Αββακούμ, το εδάφιο 4 λέγει ότι «ὁ δίκαιος θέλει ζήσει διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ» και εκείνον «του οποίου η καρδία επήρθη». Περιγράφει δύο τάξεις προσκυνητών. Η ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου παράγει δύο τάξεις προσκυνητών, και αυτές οι δύο τάξεις απευθύνονται στον Αββακούμ.

Στην επόμενη παράγραφο, αφού αναφερθεί στον Αββακούμ 2 και στον Ιεζεκιήλ, προσδιορίζει μία από τις τάξεις: «οι αναμένοντες». Ποιοι είναι οι αναμένοντες; Είναι εκείνοι που εκπληρώνουν το Δανιήλ 12: «Μακάριος ο αναμένων και φθάνων εις τας 1335». Αυτή η τάξη είναι οι αναμένοντες.

> Οι αναμένοντες εχάρησαν, πιστεύοντας ότι Εκείνος ο οποίος γνωρίζει το τέλος από την αρχή είχε καταβλέψει διαμέσου των αιώνων και, προβλέποντας την απογοήτευσή τους, τους είχε δώσει λόγους θάρρους και ελπίδας.

Είχαμε ένα τηλεφώνημα από μία αδελφή, η οποία εργαζόταν επί μερικά χρόνια σε μία από τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Καταγόταν από εκεί, μετακόμισε στις Ηνωμένες Πολιτείες και, όταν κατανόησε αυτό το μήνυμα, επέστρεψε εκεί. Αντιμετώπισε αντίσταση, καθώς η πρώην εκκλησιαστική της οικογένεια επικοινώνησε με την ηγεσία στη χώρα της προκειμένου να «της κλείσουν την πόρτα». Προσφάτως, ο Κύριος άνοιξε την πόρτα ώστε να μοιραστεί αυτό το μήνυμα με ομάδες.

Τηλεφώνησε νωρίς σήμερα το πρωί, αναφέροντας ότι ένα εμπόδιο ήταν η μετακίνηση. Χρειάζονταν ένα αυτοκίνητο για να ταξιδεύουν και να διδάσκουν αυτό το μήνυμα, αλλά δεν διέθεταν τα απαραίτητα χρήματα. Μόλις έφθασαν σε αυτόν τον τόπο, φίλοι από τις Ηνωμένες Πολιτείες, ελεγχόμενοι από τον Κύριο, έστειλαν αρκετά χρήματα για να αγοράσουν ένα αυτοκίνητο.

Αυτό ήταν το είδος της εμπειρίας που βίωναν οι απογοητευμένοι. Ήταν απογοητευμένοι, αλλά ο Κύριος τούς οδήγησε στις Γραφές για να τους ενθαρρύνει, λέγοντας: «Αυτή η απογοήτευση ήταν σύμφωνα με τη δική μου καθοδήγηση. Απλώς συνεχίστε να προχωρείτε.»

> Εάν δεν υπήρχαν τέτοια χωρία της Γραφής, που τους νουθετούσαν να περιμένουν με υπομονή και να κρατούν σταθερά την πεποίθησή τους στον λόγο του Θεού, η πίστη τους θα είχε εκλείψει κατά την ώρα εκείνη της δοκιμασίας.

Η Παραβολή των Δέκα Παρθένων και ο Χρόνος της Καθυστέρησης

Προσέξτε πώς η αδελφή White συνδέει την παραβολή των Δέκα Παρθένων με το Αββακούμ 2, καθώς και τα δύο αναφέρονται σε χρόνο καθυστέρησης και σε δύο τάξεις προσκυνητών.

> Η παραβολή των δέκα παρθένων του Ματθαίου 25 απεικονίζει επίσης την εμπειρία του λαού των Αντβεντιστών. Στο Ματθαίον 24, απαντώντας στην ερώτηση των μαθητών Του σχετικά με το σημείο της παρουσίας Του και της συντελείας του κόσμου, ο Χριστός είχε υποδείξει

> μερικά από τα σπουδαιότερα γεγονότα στην ιστορία του κόσμου και της εκκλησίας από την πρώτη έως τη δεύτερη έλευσή Του· δηλαδή, την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, τη μεγάλη θλίψη της εκκλησίας υπό τους ειδωλολατρικούς και παπικούς διωγμούς, τη συσκότιση του ήλιου και της σελήνης, και την πτώση των αστέρων. Έπειτα από αυτό μίλησε για την έλευσή Του στη βασιλεία Του και διηγήθηκε την παραβολή που περιγράφει τις δύο τάξεις δούλων οι οποίοι προσμένουν την εμφάνισή Του. Το κεφάλαιο 25 αρχίζει με τα λόγια: «Τότε θέλει ομοιωθή η βασιλεία των ουρανών με δέκα παρθένους». Εδώ τίθεται ενώπιόν μας η εκκλησία που ζει στις έσχατες ημέρες», —τώρα, αυτή το εφαρμόζει αυτό στη Μιλλεριτική Ιστορία, αλλά προσέξτε τι λέγει— «Εδώ τίθεται ενώπιόν μας η εκκλησία που ζει στις έσχατες ημέρες», —ποια είναι «η εκκλησία που ζει στις έσχατες ημέρες»; Αυτή είμαστε εμείς.
>
> Το ίδιο ακριβώς επισημαίνεται στο τέλος του 24ου κεφαλαίου. Στην παραβολή αυτή, η εμπειρία τους απεικονίζεται μέσω των περιστατικών ενός ανατολικού γάμου. «Τότε η βασιλεία των ουρανών θέλει ομοιωθή με δέκα παρθένους, αίτινες λαβούσαι τας λαμπάδας αυτών, εξήλθον εις απάντησιν του νυμφίου. Και πέντε εξ αυτών ήσαν φρόνιμοι, και πέντε μωραί. Αι μωραί, λαβούσαι τας λαμπάδας αυτών, δεν έλαβον μεθ' εαυτών έλαιον· αι δε φρόνιμοι έλαβον έλαιον εν τοις αγγείοις αυτών μετά των λαμπάδων αυτών. Και επειδή ο νυμφίος εβράδυνε, ενύσταξαν πάσαι και εκοιμώντο. Εν δε τω μέσω της νυκτός έγεινε κραυγή, Ιδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού».

Η έλευση του Χριστού, όπως αναγγέλθηκε από το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, έγινε κατανοητό ότι παριστανόταν από την έλευση του νυμφίου. Η εκτεταμένη μεταρρύθμιση υπό τη διακήρυξη της επικείμενης έλευσής Του αντιστοιχούσε στην έξοδο των παρθένων. Στην παραβολή αυτή, όπως και στο κατά Ματθαίον 24, παριστάνονται δύο τάξεις. Όλες είχαν πάρει τις λαμπάδες τους, την Αγία Γραφή, και με το φως της είχαν εξέλθει προς συνάντηση του Νυμφίου. Αλλά ενώ οι μωρές πήραν τις λαμπάδες τους χωρίς λάδι, οι φρόνιμες πήραν λάδι στα δοχεία τους. Οι φρόνιμες είχαν λάβει τη χάρη του Θεού, την αναγεννητική, φωτιστική δύναμη του Αγίου Πνεύματος, η οποία καθιστούσε τον λόγο Του λυχνάρι στα πόδια τους. Μελετούσαν τις Γραφές για να γνωρίσουν την αλήθεια και επιζητούσαν με ειλικρίνεια καθαρότητα καρδιάς και ζωής. Αυτές είχαν προσωπική εμπειρία και πίστη στον Θεό και στον λόγο Του, που δεν μπορούσαν να ανατραπούν από την απογοήτευση και την καθυστέρηση. Άλλες κινούνταν από παρόρμηση, εξαρτώμενες από την πίστη των αδελφών τους, ικανοποιημένες με καλά συναισθήματα, αλλά στερούμενες βαθιάς κατανόησης της αλήθειας ή γνήσιου έργου χάριτος. Δεν ήταν προετοιμασμένες για καθυστέρηση και απογοήτευση. Όταν ήλθαν οι δοκιμασίες, η πίστη τους εξέλιπε και τα φώτα τους έκαιγαν αμυδρά.

> «Καθώς ο νυμφίος εβράδυνε,»

Πότε εβράδυνε ο Νυμφίος; 22 Μαρτίου 1844. Βραδύνει. Τι πρόκειται να συμβεί τώρα; Αυτές οι δύο τάξεις πρόκειται να φανερωθούν.

Όταν λησμονούμε την Κραυγή του Μεσονυκτίου και παρεκκλίνουμε από την οδό προς τον πονηρό κόσμο που βρίσκεται κάτω, αποδεικνύουμε ότι δεν κατανοούμε το Ευαγγέλιο. Το Αιώνιο Ευαγγέλιο είναι το έργο του Χριστού στο να διαμορφώνει δύο τάξεις προσκυνητών, με βάση ένα δοκιμαστικό προφητικό μήνυμα. Από τον χρόνο της καθυστέρησης έως το κλείσιμο της θύρας,

αυτό αποτελεί την κορύφωση του Αιωνίου Ευαγγελίου. Εδώ, ο Κύριος λαμβάνει δύο τάξεις κατά τον χρόνο της καθυστέρησης, επιδιώκοντας να τις οδηγήσει μαζί Του στην Κρίση, και τις υποβάλλει σε μια διαδικασία δοκιμασίας, ώστε να αποδειχθεί αν πράγματι έχουν έλαιο ή όχι. Αυτή είναι η κορύφωση του έργου του Χριστού να διαχωρίζει τον χρυσό από τη σκουριά, το σιτάρι από τα ζιζάνια, τις φρόνιμες από τις μωρές.

> «Ενώ δε ο νυμφίος εβράδυνε, ενύσταξαν πάσαι και εκοιμώντο.» Με τη βραδύτητα του νυμφίου παριστάνεται η παρέλευση του χρόνου κατά τον οποίο ανεμένετο ο Κύριος, η απογοήτευση και η φαινομενική καθυστέρηση. Κατά τον καιρό αυτόν της αβεβαιότητας, το ενδιαφέρον των επιπολαίων και των χλιαρών άρχισε σύντομα να κλονίζεται και οι προσπάθειές τους να ατονούν· αλλ' εκείνοι των οποίων η πίστη εβασίζετο σε προσωπική γνώση της Αγίας Γραφής είχαν βράχο κάτω από τα πόδια τους, τον οποίον τα κύματα της απογοητεύσεως δεν ηδύναντο να παρασύρουν. «Ενύσταξαν πάσαι και εκοιμώντο»· η μία τάξη μέσα σε αμεριμνησία και εγκατάλειψη της πίστεώς της, η δε άλλη αναμένοντας με υπομονή έως ότου δοθεί σαφέστερο φως. Εντούτοις, κατά τη νύκτα της δοκιμασίας, οι τελευταίοι εφαίνοντο να χάνουν, έως ενός βαθμού, τον ζήλο και την αφοσίωσή τους. Οι χλιαροί και επιπόλαιοι δεν ηδύναντο πλέον να στηρίζονται στην πίστη των αδελφών τους. Έκαστος πρέπει να σταθεί ή να πέσει μόνος του.

Όταν ήλθε η απογοήτευση, δύο τάξεις άρχισαν να κοιμώνται με διαφορετικό τρόπο· αλλά και οι φρόνιμες παρθένοι έχασαν κάτι από τον ζήλο τους. Ο Κύριος οδηγούσε σε αυτό, ώστε, όταν το άγγελμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου ήλθε στη Συνάθροιση του Στρατοπέδου στο Έξετερ, να επιτελέσει έργο ανάμεσά τους.

Η Διαδικασία της Δοκιμασίας: Ο Καιρός της Αναμονής και η Κραυγή του Μεσονυκτίου

Από το Πνεύμα της Προφητείας, τόμος 4, σελίδα 228: Να ενθυμείσθε ότι αυτή η διαδικασία—η Κραυγή του Μεσονυκτίου, από τον Καιρό της Καθυστέρησης έως το κλείσιμο της θύρας—είναι ο Κύριος που δοκιμάζει τον λαό Του. Η Κραυγή του Μεσονυκτίου στη Συνάθροιση Σκηνών του Έξετερ, κατά τη διακήρυξή της έως τις 22 Οκτωβρίου 1844, είναι απλώς ένα μέρος αυτής της ιστορίας. Δεν μπορεί να διαχωριστεί από τον καιρό της καθυστέρησης, ο οποίος προετοιμάζει για την επίδραση της Κραυγής του Μεσονυκτίου ανάμεσα στις δύο τάξεις προσκυνητών. Πρέπει να κατανοήσετε την Κραυγή του Μεσονυκτίου, διότι αν δεν την κατανοήσετε, πέφτετε από την οδό.

> Ο Θεός είχε σκοπό να δοκιμάσει τον λαό Του. Το χέρι Του κάλυψε ένα σφάλμα στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων. Το χέρι Του, το χέρι του Κυρίου, κάλυψε ένα ιδιάζον σφάλμα στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων, στον πληθυντικό. Οι Αντβεντιστές δεν ανακάλυψαν το σφάλμα, ούτε ανακαλύφθηκε από τους πλέον πεπαιδευμένους από τους αντιπάλους τους. Οι τελευταίοι έλεγαν: «Ο υπολογισμός σας των προφητικών περιόδων είναι ορθός. Κάποιο μεγάλο γεγονός πρόκειται να λάβει χώρα· αλλά δεν είναι εκείνο που προλέγει ο κ. Μίλλερ· είναι η μεταστροφή του κόσμου, και όχι η δευτέρα παρουσία του Χριστού.»

Η περίοδος της προσδοκίας παρήλθε, και ο Χριστός δεν εμφανίσθηκε για την απελευθέρωση του λαού Του. Εκείνοι που είχαν προσβλέψει στον Σωτήρα τους με ειλικρινή πίστη και αγάπη

δοκίμασαν πικρή απογοήτευση. Ωστόσο, ο Κύριος είχε εκπληρώσει τον σκοπό Του: είχε δοκιμάσει τις καρδιές εκείνων που ομολογούσαν ότι ανέμεναν την εμφάνισή Του. Ανάμεσά τους υπήρχαν πολλοί οι οποίοι είχαν κινηθεί από φόβο μάλλον παρά από αγάπη προς την αλήθεια. Όταν το αναμενόμενο γεγονός δεν έλαβε χώρα, τα πρόσωπα αυτά δήλωσαν ότι δεν είχαν απογοητευθεί· ουδέποτε είχαν πιστεύσει ότι ο Χριστός θα ερχόταν. Ήσαν από τους πρώτους που χλεύασαν τη θλίψη των αληθινών πιστών.

Αυτός ήταν ο σκοπός του Κυρίου. Δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, παρά μόνον εάν λησμονήσουμε πώς ο Κύριος μάς οδήγησε κατά την παρελθούσα πείρα μας, και τίποτε να φοβηθούμε παρά μόνον εάν λησμονήσουμε τις διδασκαλίες του Κυρίου στην παρελθούσα πείρα μας. Υποστηρίζουμε ότι δεν μπορείτε να διαχωρίσετε αυτήν την καθοδήγηση από τη διδασκαλία Του.

> Σκιαγραφήματα Ζωής των James White και Ellen G. White, 1888, σελίδες 186–187: «Ο Θεός δοκίμασε και απέδειξε τον λαό Του με την παρέλευση του χρόνου το 1843. Το σφάλμα —ένα ιδιάζον σφάλμα— που έκαμαν στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων δεν ανακαλύφθηκε αμέσως ούτε ακόμη και από μορφωμένους άνδρες οι οποίοι αντιτάσσονταν στις απόψεις εκείνων που προσδοκούσαν τον ερχομό του Χριστού. Αυτοί οι βαθυστόχαστοι λόγιοι διακήρυξαν ότι ο κ. Miller είχε δίκιο στον υπολογισμό του χρόνου, μολονότι διαφωνούσαν μαζί του ως προς το γεγονός που θα επιστέγαζε εκείνη την περίοδο. Αλλά αυτοί, και ο αναμένων λαός του Θεού, βρίσκονταν σε κοινή πλάνη ως προς το ζήτημα του χρόνου.

Πιστεύουμε πλήρως ότι ο Θεός, με τη σοφία Του, όρισε ο λαός Του να υποστεί μια απογοήτευση, η οποία ήταν άριστα υπολογισμένη ώστε να αποκαλύψει καρδιές και να αναπτύξει αληθινούς χαρακτήρες—όχι μόνον να αποκαλύψει τις καρδιές τους, αλλά και να διαμορφώσει τον χαρακτήρα τους, φέρνοντάς τον σε τέτοιο σημείο ώστε να καταδειχθεί στην κρίση που έρχεται κατά την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Εκείνοι που είχαν αποδεχθεί το μήνυμα του πρώτου αγγέλου από φόβο για τις κρίσεις του Θεού, και όχι επειδή αγαπούσαν την αλήθεια και επιθυμούσαν κληρονομία στη βασιλεία των ουρανών, τώρα φανερώθηκαν στο αληθινό τους φως. Ήσαν μεταξύ των πρώτων που χλεύασαν τους απογοητευμένους, οι οποίοι ειλικρινώς λαχταρούσαν και αγαπούσαν την εμφάνιση του Ιησού. Αυτή η πλέον διερευνητική δοκιμασία του Θεού αποκάλυψε τους αληθινούς χαρακτήρες εκείνων που, κατά την ώρα της δοκιμασίας, θα απέφευγαν την ευθύνη και το στίγμα αρνούμενοι την πίστη τους.

Εκείνοι που είχαν απογοητευθεί δεν αφέθηκαν στο σκοτάδι· διότι, καθώς ερευνούσαν τις προφητικές περιόδους με θερμές προσευχές, ανακαλύφθηκε το σφάλμα —το μοναδικό σφάλμα— και η χάραξη του προφητικού μολυβιού δια μέσου του χρόνου της καθυστέρησης. Μέσα στη χαρμόσυνη προσδοκία της έλευσης του Χριστού, η φαινομενική καθυστέρηση της οράσεως δεν είχε ληφθεί υπόψη, και υπήρξε θλιβερή και απροσδόκητη έκπληξη. Ωστόσο, αυτή ακριβώς η δοκιμασία ήταν απολύτως αναγκαία, για να αναπτύξει και να ενισχύσει τους ειλικρινείς πιστούς στην αλήθεια. Ο χρόνος της καθυστέρησης ήταν απολύτως αναγκαίος. Όχι μόνο επρόκειτο να καταδείξει τις δύο τάξεις και να αρχίσει να αναπτύσσει τους χαρακτήρες τους, οι οποίοι θα εφανερώνοντο στην ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου έως το κλείσιμο της θύρας, αλλά ήταν επίσης αναγκαίος για να ενισχύσει εκείνους που θα έβγαιναν στη σωστή πλευρά του ζητήματος.

Δεν μπορείτε να διαχωρίσετε τον χρόνο της καθυστέρησης από την Κραυγή του Μεσονυκτίου ή από το κλείσιμο της θύρας.

Όταν αρνείσθε την Κραυγή του Μεσονυκτίου, αρνείσθε αυτήν ακριβώς την ιστορία. Η Κραυγή του Μεσονυκτίου δεν είναι απλώς το μήνυμα του Σάμουελ Σνόου στη Συνάθροιση του Στρατοπέδου στο Έξετερ· είναι η εμπειρία του χρόνου της αναμονής. Εκεί οδηγούσε ο Κύριος. Δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, εκτός εάν λησμονήσουμε την καθοδήγηση του Κυρίου στην παρελθούσα ιστορία μας—αυτήν την ιστορία του χρόνου της αναμονής και της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπου φέρνει στην κορύφωση το Αιώνιο Ευαγγέλιο μέσα στην Μιλλεριτική Ιστορία, παράγοντας δύο τάξεις προσκυνητών.

> Πρώιμα Γραπτά, σελίδα 74: «Είδα ότι ο χάρτης του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως Εκείνος ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω και απέκρυψε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς δεν μπορούσε να το διακρίνει, έως ότου το χέρι Του αποσύρθηκε.»

Το Μυστήριο της Ανομίας και η Διαδικασία της Δοκιμασίας

Εάν είχαμε χρόνο, θα μπορούσαμε να εξετάσουμε το μυστήριο της ανομίας. Το μυστήριο της ανομίας μπορεί να έχει περισσότερους από έναν ορθούς ορισμούς, αλλά εδώ αναφέρεται στο έργο του Σατανά, ο οποίος αναμιγνύει το κακό με το καλό, την αλήθεια με την πλάνη, μέσα στις ιερές ιστορίες όπου ο Κύριος δοκιμάζει τον λαό Του. Στις ιερές ιστορίες της Γραφής, όπου ο Κύριος υποβάλλει τον λαό Του σε διαδικασία δοκιμασίας, θα βλέπετε πάντοτε το μυστήριο της ανομίας—τη δραστηριότητα του Σατανά, ο οποίος αναμιγνύει την αλήθεια με την πλάνη. Όταν οι άνθρωποι φθάνουν σε αυτό το σημείο δοκιμασίας, το μυστήριο της ανομίας έχει συσκοτίσει τα ζητήματα.

Όταν ήλθε ο καιρός της δοκιμασίας του Νώε, η Γραφή μάς λέγει ότι το σπέρμα του Σατανά είχε αναμιχθεί προηγουμένως με το σπέρμα του Θεού. Αυτό είναι εκείνο που προκάλεσε την εκπλήρωση του μυστηρίου της ανομίας στον καιρό του Νώε, όπως εκφράζεται στη Γένεση με το ότι οι υιοί του Θεού έλαβαν τις θυγατέρες των ανθρώπων ως συζύγους—την ανάμειξη των δύο σπερμάτων, το μυστήριο της ανομίας που προηγείται της δοκιμασίας του Νώε.

Κατά τη δοκιμασία του Μωυσή και της Ερυθράς Θαλάσσης, η Γραφή περιγράφει πώς ο Ισραήλ, ο οποίος επρόκειτο να δοκιμαστεί στην Ερυθρά Θάλασσα και στο Σινά, είχε διαφθαρεί από τις διδασκαλίες της Αιγύπτου, έπειτα από τόσο μακρά παραμονή εκεί. Αυτό ήταν το μυστήριο της ανομίας — το να επηρεάζεται κανείς από σατανικές διδασκαλίες.

Κατά την εποχή των Ιουδαίων, ήταν οι ελληνικές διδασκαλίες εκείνες που προετοίμασαν τον δρόμο ώστε το Σανχεντρίν να απορρίψει τη διαδικασία της δοκιμασίας τους.

Στην ιστορία των Μιλλεριτών, οι Μιλλερίτες που βρίσκονταν στις Προτεσταντικές εκκλησίες είχαν μόλις εξέλθει από 1260 έτη παπικής επιρροής, η οποία διέφθειρε τον καθαρό σπόρο με τον ακάθαρτο σπόρο, παράγοντας ένα μυστήριο ανομίας που προηγήθηκε της δοκιμασίας της ιστορίας των Μιλλεριτών.

Αυτό είναι το μυστήριο της ανομίας, το οποίο είναι πάντοτε παρόν.

Εάν μελετήσετε πώς ενεργεί το μυστήριο της ανομίας, ανατρέξτε στο έργο Πατριάρχαι και Προφήται, στο πρώτο κεφάλαιο. Η αδελφή White μάς λέγει πώς ο Σατανάς επέτυχε το μυστήριο της ανομίας στον Ουρανό. Επρόκειτο να υπάρξει δοκιμασία στον Ουρανό ως προς το ποιοι άγγελοι θα παρέμεναν και ποιοι θα απομακρύνονταν, και ο Σατανάς επιτελούσε το μυστήριο της ανομίας εκεί ακριβώς, στον Ουρανό, πριν από εκείνη τη διαδικασία της δοκιμασίας.

Ο Σατανάς το έκανε αυτό υποβάλλοντας αμφιβολία, θέτοντας τον δικό του λόγο υπεράνω του Λόγου του Θεού, και, το σπουδαιότερο, οδηγώντας άλλους να εκφράζουν τις ψευδείς διδασκαλίες του—μια σκοτεινή δραστηριότητα. Θα έθετε αμφιβολία στον νου σου, και κατόπιν εσύ θα έβγαινες να εκφράσεις αυτή την αμφιβολία σε μια ομάδα. Αν κάποιος διαμαρτυρόταν για την αμφιβολία, θα διαμαρτυρόταν για σένα, όχι για εκείνον.

Πρόσφατα, ένας ποιμένας στο Σποκέιν της Ουάσιγκτον σχολίασε σχετικά με το Early Writings, σελίδα 74, λέγοντας: «Πήγα στο λεξικό της εποχής της Έλεν Ουάιτ, το λεξικό Webster, και το figures δεν σημαίνει τίποτε που να έχει σχέση με την αριθμητική». Οι περισσότεροι από όσους το άκουσαν αυτό δεν θα το επαλήθευαν και θα τον πίστευαν. Τουλάχιστον, εκείνος ο ποιμένας έσπερνε αμφιβολία σχετικά με το τι αντιπροσωπεύουν τα figures σε αυτό το χωρίο· στην πραγματικότητα, έλεγε ψέματα. Το Webster's Dictionary του 1828 λέει: FIGURE, ουσ. Στην αριθμητική, χαρακτήρας που δηλώνει έναν αριθμό, όπως 2, 7, 9.

Εξέφραζε αμφιβολία, επιτελώντας το έργο που παριστάνεται ως το μυστήριο της ανομίας. Υπέδειχνε στους Αντβεντιστές, αν είναι πρόθυμοι να δουν, ότι σε αυτήν την περίοδο της ιστορίας της γης, πρέπει να κατανοείτε την αλήθεια για τον εαυτό σας και να μην ακούτε ανθρώπινα όντα· διότι, «. . . το μυστήριο της ανομίας ήδη ενεργείται· . . . .»

> Πρώιμα Συγγράμματα, σελίδα 74: «. . . ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Αυτός ήθελε, ότι η χείρ Του ήτο επάνω και εκάλυπτε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς δεν ηδύνατο να το ιδεί, έως ότου η χείρ Του απεσύρθη.»

Είναι παραπλάνηση, και οι θεολόγοι το κάνουν συχνά. Αν θέλετε να κατανοήσετε τι σημαίνει μια λέξη στη Βίβλο ή στο Πνεύμα της Προφητείας, δεν στρέφεστε πρώτα στα λεξικά· στρέφεστε στον προφήτη. Παραδείγματος χάριν, ο Δανιήλ χρησιμοποιεί την εβραϊκή λέξη rum στο Δανιήλ 8:11, η οποία μεταφράζεται ως «ἀφαιρέθηκε». Οι άνθρωποι νομίζουν ότι σημαίνει «απομακρύνθηκε», αλλά ο Δανιήλ χρησιμοποιεί το rum άλλες πέντε φορές, και ποτέ δεν σημαίνει «να αφαιρείται»—σημαίνει «να υψώνεται και να εξυψώνεται». Επομένως, το να θεωρεί κανείς ότι το rum στο Δανιήλ 8:11 σημαίνει «να αφαιρείται» είναι να ακολουθεί την παράδοση και όχι τον τρόπο με τον οποίο ο Δανιήλ χρησιμοποίησε τη λέξη.

Ομοίως, και στην περίπτωση της Έλλεν Γουάιτ: Αν θέλετε να ισχυρισθείτε ότι στο Early Writings, 74, η λέξη «figures» σημαίνει καλλιτεχνικές μορφές ή γραφικά, ίσως πείτε: «Το λεξικό στην εποχή της Έλλεν Γουάιτ δεν λέει ότι το figures σημαίνει αριθμητική», ελπίζοντας ότι οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θα το ελέγξουν. Αν όμως το έκαναν, θα διαπίστωναν ότι το figures πράγματι σημαίνει αριθμητική.

Αλλά το πρώτο μέρος στο οποίο στρέφεστε είναι η ίδια η Έλεν Ουάιτ: Τι εννοεί με τον όρο αριθμοί; Στα Πρώτα Γραπτά, σελίδα 74, λέει: «Το χέρι Του ήταν επάνω και έκρυβε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς», και στη σελίδα 236 λέει: «Το χέρι Του κάλυπτε ένα λάθος στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων». Η προφήτις προσδιορίζει ότι η ορολογία της, αριθμοί, αναφέρεται στις προφητικές περιόδους — στην αριθμητική, όχι στο εικαστικό έργο.

Λοιπόν, τι ήταν εκείνο πάνω στο οποίο ο Κύριος κράτησε το χέρι Του; Κράτησε το χέρι Του πάνω σε ένα σφάλμα στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων—στους αριθμούς.

Η Επικύρωση του 2520 από την Έλεν Ουάιτ

Αυτό είναι το καίριο σημείο. Πολλοί παρουσιάζουν το ίδιο μήνυμα με εμάς, και τους υποστηρίζω. Όμως, όταν πρόκειται για το 2520 και για το αν η Έλεν Γουάιτ πίστευε ότι ήταν έγκυρη προφητεία, αυτό είναι το επιχείρημα—αυτή είναι η απόδειξη και από εδώ πρέπει να αρχίσετε. Όλα τα άλλα επιχειρήματα είναι έγκυρα και αληθή, αλλά αυτό είναι το σημείο αφετηρίας.

Στο έργο Early Writings, στη σελίδα 74, όπου αναφέρεται ότι ο Κύριος κράτησε το χέρι Του πάνω από ένα λάθος σε ορισμένους από τους υπολογισμούς, η ίδια ορίζει τι σημαίνει αυτό στο ίδιο βιβλίο, στη σελίδα 236: «Είδα τον λαό του Θεού χαρούμενο μέσα στην προσδοκία, να προσβλέπει στον Κύριό του. Αλλά ο Θεός είχε σκοπό να τους δοκιμάσει». Μιλά για τον Χρόνο της Αναμονής [22 Μαρτίου 1844], την πρώτη απογοήτευση.

Δεν αναφέρεται στην Απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844, διότι και εκεί επρόκειτο να δοκιμαστούν· αλλά εδώ αναφέρεται στην 22α Μαρτίου 1844, στον χρόνο της καθυστέρησης: «Ο Θεός είχε σκοπό να τους δοκιμάσει». «Το χέρι Του κάλυψε ένα λάθος στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων». Πώς επρόκειτο να τους δοκιμάσει μέσω του χρόνου της καθυστέρησης; Κρατώντας το χέρι Του επάνω από την κατανόησή τους των προφητικών περιόδων. Δεν έχετε τίποτε να φοβηθείτε για το μέλλον, παρά μόνον εφόσον λησμονούμε πώς ο Κύριος μάς οδήγησε στο παρελθόν, στην ιστορία των Μιλλεριτών και στις διδασκαλίες Του.

Αυτές οι προφητικές περίοδοι είναι οι διδασκαλίες που προκάλεσαν τον χρόνο της καθυστέρησης. «Το χέρι Του σκέπασε ένα σφάλμα στον υπολογισμό των προφητικών περιόδων. Εκείνοι που ανέμεναν τον Κύριό τους δεν ανακάλυψαν αυτό το σφάλμα»—ένα σφάλμα, στον ενικό—«και οι πλέον μορφωμένοι άνδρες, που εναντιώνονταν στον χρόνο, επίσης απέτυχαν να το διακρίνουν. Ο Θεός είχε σκοπό ο λαός Του να συναντήσει απογοήτευση. Ο χρόνος παρήλθε, και εκείνοι που είχαν προσβλέψει με χαρμόσυνη προσδοκία στον Σωτήρα τους ήταν θλιμμένοι και αποκαρδιωμένοι, ενώ εκείνοι που δεν είχαν αγαπήσει την εμφάνιση του Ιησού, αλλά είχαν δεχθεί το μήνυμα από φόβο, ευχαριστήθηκαν που δεν ήλθε κατά τον καιρό της προσδοκίας. Η ομολογία τους δεν είχε επηρεάσει την καρδιά ούτε είχε εξαγνίσει τη ζωή. Η παρέλευση του χρόνου ήταν άριστα υπολογισμένη ώστε να αποκαλύψει τέτοιες καρδιές. Αυτοί ήταν οι πρώτοι που στράφηκαν και χλεύασαν τους θλιμμένους, απογοητευμένους εκείνους που πράγματι αγαπούσαν την εμφάνιση του Σωτήρα τους. Είδα τη σοφία του Θεού στο να δοκιμάσει τον λαό Του και να του δώσει μια διερευνητική δοκιμασία, για να αποκαλύψει εκείνους που θα οπισθοχωρούσαν και θα επέστρεφαν πίσω στην ώρα της δοκιμασίας.

Ο Ιησούς και όλη η επουράνια στρατιά έβλεπαν με συμπάθεια και αγάπη εκείνους που, με γλυκιά προσδοκία, είχαν ποθήσει να δουν Εκείνον τον οποίον η ψυχή τους αγαπούσε. Άγγελοι αιωρούνταν γύρω τους, για να τους στηρίξουν κατά την ώρα της δοκιμασίας τους. Όσοι είχαν παραμελήσει να δεχθούν το ουράνιο μήνυμα αφέθηκαν στο σκότος, και η οργή του Θεού εξήφθη εναντίον τους, επειδή δεν ήθελαν να δεχθούν το φως το οποίο Αυτός τους είχε αποστείλει από τον ουρανό. Εκείνοι οι πιστοί, απογοητευμένοι άνθρωποι, που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν γιατί ο Κύριός τους δεν ήλθε, δεν αφέθηκαν στο σκότος. Και πάλιν οδηγήθηκαν στις Γραφές τους, για να ερευνήσουν τις προφητικές περιόδους. Η χείρ του Κυρίου απεσύρθη από τους αριθμούς, και το σφάλμα—μοναδικό—εξηγήθηκε.

Εδώ εξηγεί το σφάλμα στους αριθμούς του Πίνακα του 1843, και έχει ήδη ορίσει ότι οι αριθμοί αυτοί αντιπροσωπεύουν τις προφητικές περιόδους. «Είδαν ότι οι προφητικές περίοδοι έφθαναν έως το 1844, και ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είχαν παρουσιάσει για να δείξουν ότι οι προφητικές περίοδοι έληγαν το 1843, απέδειξαν ότι θα τερματίζονταν το 1844». Τέλος της συζήτησης! Η Έλλεν Γουάιτ θέτει τη σφραγίδα της εγκρίσεώς της στο 2520.

Υπάρχουν μόνον τρεις προφητικές περίοδοι στο Διάγραμμα του 1843, τις οποίες είχαν κατανοήσει ότι έληγαν το 1843: οι 1335, οι 2520 και οι 2300. Ο Θεός εκράτησε την χείρα Αυτού επάνω σε ένα σφάλμα σε ορισμένους από τους αριθμούς—στις προφητικές περιόδους του Διαγράμματος αυτού—έως ότου η χείρα Αυτού απεσύρθη. Όταν απέσυρε την χείρα Αυτού, οι πιστοί αναμένοντες οδηγήθηκαν να μελετήσουν εκ νέου τις προφητικές περιόδους και ανεκάλυψαν ότι η ίδια απόδειξη που τους είχε οδηγήσει να παρουσιάσουν ότι οι προφητικές περίοδοι έκλειναν το 1843, τότε αναγνωρίσθηκε ότι απεδείκνυε πως δύο εξ αυτών έληγαν το 1844.

Το 1335 αρχίζει στο 508 μ.Χ. και τελειώνει το 1843. Το 2520 αρχίζει στο 677 π.Χ. και επηρεάζεται από την πληρότητα του έτους. Οι Πρωτοπόροι νόμιζαν ότι τελείωνε το 1843, αλλά αργότερα κατανόησαν ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που τους είχαν οδηγήσει να προβλέψουν το 1843 απέδειξαν ότι η προφητεία των 2520 τελείωνε το 1844. Η προφητεία των 2300 αρχίζει στο 457 π.Χ., και είχαν νομίσει ότι τελείωνε το 1843, αλλά μετά την απογοήτευση, μέσω της μελέτης τους των προφητικών περιόδων, συνειδητοποίησαν ότι τελείωνε το 1844.

Υπάρχουν μόνον τρεις προφητείες για τις οποίες προέβλεπαν ότι θα έληγαν το 1843, και μία από αυτές πράγματι λήγει τότε: οι 1335. Αυτή η προφητεία δεν είναι εκείνη επί της οποίας ο Κύριος είχε θέσει την χείρα Του. Προσδιορίζει την ιστορία των Μιλλεριτών από τον Χρόνο της Καθυστέρησης, μέσω της Κραυγής του Μεσονυκτίου, έως την 22α Οκτωβρίου 1844.

Στη χθεσινή παρουσίαση, ολοκληρώσαμε με το εξής παράθεμα από την Έλεν Γουάιτ: «Μακάριοι οι οφθαλμοί που είδαν τα πράγματα τα οποία εθεάθησαν το 1843 και το 1844.» Αυτό είναι: «Μακάριος είναι εκείνος που έρχεται στο 1843.» Στην επόμενη παράγραφο, λέγει: «Το μήνυμα εδόθη. Και δεν θα έπρεπε να υπάρξει καμία καθυστέρηση στην επανάληψη του μηνύματος, διότι τα σημεία των καιρών εκπληρούνται· το τελικό έργο πρέπει να γίνει. Ένα μεγάλο έργο θα γίνει σε σύντομο χρόνο. Ένα μήνυμα θα δοθεί σύντομα με θεία εντολή, το οποίο θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή. Τότε ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο του, για να δώσει τη μαρτυρία του.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

Ο Δανιήλ, ιστάμενος εν τω κλήρω αυτού, είναι το εδάφιο 13 του Δανιήλ 12. Το «Μακάριοι οι οφθαλμοί οίτινες είδον τα πράγματα τα οποία εθεάθησαν το 1843 και το 1844» είναι το εδάφιο 12. Η Έλλεν Ουάιτ δίδει θεόπνευστο σχόλιο επί του Δανιήλ 12:12–13, λέγουσα ότι τα εδάφια αυτά δεν αναφέρονται σε προφητεία χρόνου, αλλά σε μία εμπειρία που περιλαμβάνει τα έτη 1843 και 1844, παραγόμενη από μία παρανόηση του 1843, η οποία επιφέρει χρόνο αναβολής. Όταν έλθει ο χρόνος της αναβολής, «Μακάριος ο υπομένων». Αν και η όρασις βραδύνη, πρόσμενε αυτήν. Μακάριος είναι εκείνος που πιστώς αναμένει από τον Χρόνο της Αναβολής έως ότου κλεισθή η θύρα. Εκείνο το οποίο ο πιστός βλέπει το 1843 και το 1844 είναι ευλογία που τον οδηγεί εις τα Άγια των Αγίων.

Η προφητεία των 1335 έληξε το 1843, σηματοδοτώντας την έλευση της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Οι προφητικές περίοδοι των 2520 και 2300 λήγουν το 1844. Η Έλεν Γουάιτ λέγει ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που τους οδήγησαν να διακηρύξουν ότι τα 2520, 2300 και 1335 έληξαν το 1843, αναγνωρίσθηκαν τότε ότι αποδείκνυαν πως θα τερματίζονταν το 1844.

> Φως από τον Λόγο του Θεού έλαμψε επάνω στη θέση τους, και ανακάλυψαν έναν χρόνο καθυστέρησης—«Εάν βραδύνη [η όρασις], πρόσμενον αυτήν». Μέσα στην αγάπη τους για την άμεση έλευση του Χριστού, είχαν παραβλέψει τη βράδυνση της οράσεως, η οποία ήταν υπολογισμένη να φανερώσει τους αληθινά προσμένοντες. Και πάλι είχαν ένα χρονικό σημείο. Πλην όμως, είδα ότι πολλοί από αυτούς δεν μπορούσαν να υπερβούν τη βαριά τους απογοήτευση, ώστε να αποκτήσουν εκείνον τον βαθμό ζήλου και ενεργητικότητας που είχε χαρακτηρίσει την πίστη τους το 1843.
>
> Ο Σατανάς και οι άγγελοί του θριάμβευσαν επ' αυτών, και εκείνοι που δεν ήθελαν να δεχθούν το μήνυμα συνεχάρησαν τους εαυτούς τους για τη διορατική τους κρίση και σοφία, επειδή δεν δέχθηκαν την πλάνη, όπως την αποκαλούσαν. Δεν αντιλαμβάνονταν ότι απέρριπταν τη βουλή του Θεού εναντίον των εαυτών τους και ότι ενεργούσαν σε ένωση με τον Σατανά και τους αγγέλους του, ώστε να φέρνουν σύγχυση στον λαό του Θεού, ο οποίος ζούσε το ουρανόσταλτο μήνυμα.

Σε αυτή την ιστορία, υπάρχουν δύο τάξεις προσκυνητών. Η άπιστη τάξη χλευάζει εκείνους που περιμένουν, αλλά οι αναμένοντες οδηγούνται πάλι πίσω στις προφητικές περιόδους και κατανοούν ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία που τους οδήγησαν να προσδιορίσουν τη λήξη των 2520 και των 2300 το 1843 επρόκειτο να αποδείξουν ότι αυτά έληγαν το 1844.

Παρότι οι αναμένοντες το αναγνώρισαν αυτό, δεν ήσαν τόσο φλογεροί για τον Κύριο όσο πριν από την πρώτη απογοήτευση. Θα αναζωπυρώνονταν με το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Οι αναμένοντες είχαν ήδη κατανοήσει το 1844, το τέλος των προφητειών, πριν από την Κραυγή του Μεσονυκτίου.

Το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής επέτρεψε στους αναμένοντες να προσδιορίσουν την 22α Οκτωβρίου 1844. Με αυτή την πληροφορία, δεν επρόκειτο απλώς για κάποια χρονική στιγμή μέσα στο 1844· επρόκειτο για αυτήν ακριβώς την ημέρα, και αυτό προσέδωσε δύναμη στο μήνυμα.

Βλέπετε τη διαδικασία; Οι διδασκαλίες που παράγουν αυτή την εμπειρία είναι τρεις προφητείες: το 1335, το 2300 και το 2520.

Αφού το συνειδητοποίησαν αυτό, άρχισαν να διακηρύττουν: «Εξέλθετε εκ της Βαβυλώνος». Αυτό είναι το Μήνυμα του Δευτέρου Αγγέλου.

Ας είμεθα σαφείς: Τι παύει κατά τον χρόνο της καθυστερήσεως; Η χρήση του Διαγράμματος του 1843. Έθεσαν το Διάγραμμα αυτό κατά μέρος, διότι πλέον κατανοούσαν ότι ο Κύριος επρόκειτο να έλθει το 1844, ενώ το Διάγραμμα έλεγε 1843. Έτσι, έθεσαν το Διάγραμμα κατά μέρος για την ιστορία του Μηνύματος του Δευτέρου Αγγέλου.

Τι καθίσταται το μήνυμά τους στην ιστορία του Δευτέρου Αγγέλου; Η τελευταία παράγραφος το εξηγεί.

> Οι πιστοί σ' αυτό το μήνυμα καταπιέζονταν μέσα στις εκκλησίες. Για ένα διάστημα, εκείνοι που δεν ήθελαν να δεχθούν το μήνυμα συγκρατούνταν από τον φόβο και δεν εκδήλωναν τα αισθήματα της καρδιάς τους· αλλ' η παρέλευση του χρόνου αποκάλυψε τα αληθινά τους αισθήματα. Επιθυμούσαν να φιμώσουν τη μαρτυρία την οποία οι προσμένοντες αισθάνονταν εξαναγκασμένοι να δώσουν, ότι οι προφητικές περίοδοι εκτείνονταν έως το 1844.

Ποιες προφητικές περίοδοι; Το 2520, το 2300 και το 1335. Αυτό είναι το μήνυμά τους σε αυτή την ιστορία. Τώρα λέγουν: «Το κατανοούμε! Αυτές οι προφητείες εκτείνονται έως το 1844.» Το μήνυμά τους στην ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου είναι οι προφητείες των 2520 και των 2300 ετών.

> Για ένα διάστημα, εκείνοι που δεν ήθελαν να δεχθούν το μήνυμα συγκρατούνταν από τον φόβο ώστε να μη εκδηλώσουν τα αισθήματα της καρδιάς τους· όμως η παρέλευση του χρόνου αποκάλυψε τα αληθινά τους αισθήματα. Επιθυμούσαν να φιμώσουν τη μαρτυρία την οποία οι αναμένοντες αισθάνονταν υποχρεωμένοι να δώσουν, ότι οι προφητικές περίοδοι εκτείνονταν έως το 1844. Με σαφήνεια οι πιστοί εξήγησαν το σφάλμα τους—ιδιότυπο σφάλμα—και παρέθεσαν τους λόγους για τους οποίους ανέμεναν τον Κύριό τους το 1844. Οι αντίπαλοί τους δεν μπορούσαν να προβάλουν κανένα επιχείρημα εναντίον των ισχυρών λόγων που είχαν παρουσιαστεί. Ωστόσο η οργή των εκκλησιών εξάφθηκε· είχαν αποφασίσει να μη ακούσουν τα αποδεικτικά στοιχεία και να αποκλείσουν τη μαρτυρία από τις εκκλησίες, ώστε οι λοιποί να μη μπορέσουν να την ακούσουν.

Τι συμβαίνει όταν παρουσιάζετε το 2520 σε συνάρτηση με τις 2300 ημέρες; Στην ιστορία των Μιλλεριτών, αποκλείεστε από τις εκκλησίες, και καταβάλλεται προσπάθεια να αποσιωπηθεί εκείνο το μήνυμα.

> «Εκείνοι που δεν τόλμησαν να στερήσουν από τους άλλους το φως το οποίο ο Θεός τους είχε δώσει, αποκλείστηκαν από τις εκκλησίες· αλλά ο Ιησούς ήταν μαζί τους, και αυτοί αγάλλονταν στο φως του προσώπου Του. Ήταν προετοιμασμένοι να δεχθούν το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου.» Early Writings, 235–237.

Χωρίς να υπεισέλθουμε σε μελέτη περί του 2520, εκείνο που επιδιώκουμε να δείξουμε είναι ότι η Έλλεν Γουάιτ θέτει τη σφραγίδα της επιδοκιμασίας της επί του 2520. Εάν δεν μπορείτε να το διακρίνετε αυτό, χρειάζεται να προσευχηθείτε ώστε ο Ιησούς να αφαιρέσει τις λεπίδες από τα μάτια σας. Η Έλλεν Γουάιτ είπε ότι η ίδια απόδειξη που τους είχε οδηγήσει να προβλέψουν το

1843, κατόπιν φάνηκε ότι αποδείκνυε πως αυτές οι προφητικές περίοδοι έληγαν το 1844. Πάντοτε προσδιορίζει τις προφητικές περιόδους, ή τα αριθμητικά σχήματα, στον πληθυντικό. Υπάρχουν μόνο τρεις προφητικές περίοδοι στον Πίνακα του 1843 που έληγαν το 1843.

Εκείνο που πράγματι λήγει το 1843, δηλαδή το 1335, απαιτεί, για γραμματική ακρίβεια, τουλάχιστον δύο προφητικές περιόδους, ώστε εκείνη να αναφερθεί σε «αριθμούς» και «προφητικές περιόδους». Εάν υπάρχουν τρεις και αφαιρέσετε τη μία, τότε οι δύο τις οποίες εκείνη επικυρώνει είναι το 2520 και το 2300, ανεξαρτήτως του τι μπορεί να πει οποιοσδήποτε άλλος.

Σε αυτή την ιστορία, συμπεριλαμβανομένης της Μεγάλης Απογοητεύσεως των Αντβεντιστών στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Κύριος διαμόρφωνε μια εμπειρία κατά την οποία αποκλείονταν από τις εκκλησίες, ώστε να σταθούν όχι επάνω στην επιρροή των ανθρώπων, αλλά επάνω στον Λόγο του Θεού. Χρειάζονταν αυτή την εμπειρία, για να έχουν την πίστη να εισέλθουν μαζί με τον Ιησού Χριστό στα Άγια των Αγίων. Τους τελειοποιούσε, ώστε να οδηγήσει σε ολοκλήρωση το Αιώνιο Ευαγγέλιο.

Μαρτυρία των Πρωτοπόρων: Τζέιμς Ουάιτ και Ουράια Σμιθ

Κατόπιν, έχουμε δύο Πρωτοπόρους, τον James White και τον Uriah Smith. Αυτοί είναι οι κύριοι άνδρες στους οποίους παραπέμπουν οι σύγχρονοι θεολόγοι, προκειμένου να ισχυριστούν ότι ο James White απέρριψε το 2520 το 1863 και ότι ο Uriah Smith το απέρριψε στα συγγράμματά του κατά τις δεκαετίες του 1870 και του 1880.

Επιστρέφουμε στο 1844 και λίγο αργότερα, για να δούμε πώς ο James White και ο Uriah Smith περιγράφουν αυτήν την ίδια ακριβώς ιστορία που μόλις περιέγραψε η Ellen White. Εκείνη μιλά για τις προφητικές περιόδους και για το ότι ο Κύριος αποσύρει το χέρι Του και επιτρέπει να φανεί το λάθος, και το ίδιο κάνουν και αυτοί οι δύο Πρωτοπόροι.

Η Ellen White δεν αναφέρει το «2520» ούτε το «επτά καιροί», αλλά ο Uriah Smith και ο James White το αναφέρουν. Καθιστούν σαφές ότι οι προφητικές περίοδοι που αναγνωρίσθηκαν σε αυτή την ιστορία ήταν το 2520 και το 2300.

> Τζέιμς Ουάιτ, Review and Herald, τόμος 1, 9 Ιουλίου 1851: «Λέγει ένας αντιλέγων: "Δεν πιστεύω ότι η κραυγή του μεσονυκτίου έχει ακόμη δοθεί." Ούτε κι εμείς πιστεύουμε ότι η κραυγή του μεσονυκτίου έχει ακουσθεί από εμάς, ή ότι ποτέ θα ακουσθεί. Η κραυγή του Ματθαίου 25:6, "Ιδού, ο νυμφίος έρχεται", βρίσκεται στην ιστορία ενός ανατολικού γάμου. Αλλά ότι μια κραυγή δόθηκε, και έγινε πλήρως δεκτή από ολόκληρο το σώμα των Αντβεντιστών το φθινόπωρο του 1844, η οποία συγκρίνεται εύστοχα με την κραυγή του μεσονυκτίου της παραβολής, δεν θα πρέπει να αρνείται από εκείνους που είχαν εμπειρία σε αυτήν.»

Ο Ιάκωβος Γουάιτ πραγματεύεται μια ιστορία στην οποία άνθρωποι απορρίπτουν την Κραυγή του Μεσονυκτίου και εκπίπτουν από την οδό. Ανταποκρίνεται σε αυτό και θα εξετάσει αυτή την ιστορία.

«Ήλθε στον κατάλληλο καιρό. Η κραυγή της παραβολής ακολούθησε αμέσως την καθυστέρηση, και τη νύστα και τον ύπνο. Αυτό επακολούθησε της δικής μας καθυστέρησης, αφού είχαμε απογοητευθεί, και έφθασε στα ώτα μας ενώ βρισκόμασταν σε κατάσταση αδράνειας. Εκείνη η κραυγή ξύπνησε τις δέκα παρθένες και τις οδήγησε να περιποιηθούν τις λαμπάδες τους. Αυτό, συνοδευόμενο από τη δύναμη του Πνεύματος, αφύπνισε τον λαό της Παρουσίας και τους οδήγησε να ερευνήσουν τη Βίβλο όπως ποτέ προηγουμένως, και να αφιερώσουν τον εαυτό τους και τα εγκόσμια υπάρχοντά τους ολοκληρωτικά στον Κύριο. Εκείνοι που έδωσαν την κραυγή ότι ο Κύριος θα ερχόταν κατά τον έβδομο μήνα, το 1844, έβλεπαν καθαρά ότι οι προφητικές περίοδοι έφθαναν έως εκείνον τον καιρό· επομένως, οι αποδείξεις που είχαν παρουσιασθεί από τις περιόδους για να αποδείξουν ότι η Παρουσία θα ήταν το 1843, απέδειξαν ότι θα ήταν το 1844. Τότε είδαμε ένα σφάλμα σε εκείνον τον τρόπο υπολογισμού που κατέληγε στις 2300 ημέρες το 1843. Κανείς από εκείνους που έγραψαν εναντίον της Παρουσίας δεν το είδε. Η χείρ της Πρόνοιας—με κεφαλαίο «Π»—κάλυψε το σφάλμα—ενικός—μέχρις ότου ήλθε ο καιρός να φανεί. Το σφάλμα συνίστατο στο ότι αφαιρούσαν 457 πλήρη έτη από τις 2300, πράγμα που άφηνε το 1843, χωρίς να λαμβάνουν καθόλου υπόψη το κλάσμα του έτους 457 π.Χ. που είχε ήδη παρέλθει, όταν εξήλθε το πρόσταγμα, από το οποίο λογίζονται οι 70 εβδομάδες.»

«Ο νους μας στράφηκε προς εκείνο το χρονικό σημείο, [1843,] από το γεγονός ότι, υπολογίζοντας τις διάφορες προφητικές περιόδους από εκείνα τα έτη στα οποία οι εγκυρότεροι χρονολόγοι τοποθετούν την εκπλήρωση των γεγονότων που επρόκειτο να σηματοδοτήσουν την έναρξή τους, όλες φαίνονταν να λήγουν κατά το έτος εκείνο.»

Τώρα μας λέγει τις προφητικές περιόδους που εκείνοι νόμιζαν ότι έληγαν το 1843.

«Αυτό ήταν, ωστόσο, μόνο φαινομενικό.» Μόνο φαινομενικό ότι έληγαν το 1843. Θα διαπίστωναν ότι έληγαν το 1844.

«Τους "επτά καιρούς", ή 2520 έτη, τους χρονολογούμε από την αιχμαλωσία του Μανασσή, η οποία, με μεγάλη ομοφωνία, τοποθετείται από τους χρονολόγους στο 677 π.Χ.» Αυτές είναι οι προφητικές περίοδοι με τις οποίες ασχολούνταν. «Αυτή η χρονολογία είναι η μόνη από την οποία υπολογίσαμε ποτέ την έναρξη αυτής της περιόδου· και αφαιρώντας το 677 π.Χ. από τα 2520 έτη, απέμενε το 1843 μ.Χ. Εμείς, όμως, δεν προσέξαμε ότι, όπως θα απαιτούνταν 677 πλήρη έτη π.Χ. και 1843 πλήρη έτη μ.Χ. για να συμπληρωθούν τα 2520 έτη, έτσι θα μας υποχρέωνε επίσης να επεκτείνουμε αυτή την περίοδο τόσο μέσα στο 1844 μ.Χ. όσο θα μπορούσε να είχε αρχίσει μετά την αρχή του 677 π.Χ.»

Οι προφητικές περίοδοι κατά τις οποίες «το χέρι της Πρόνοιας κράτησε το χέρι του επάνω στο λάθος» περιλάμβαναν και το 2520.

Ουρίας Σμιθ: «Καθώς ο χρόνος προχωρούσε πέρα από το 1843 μ.Χ., πολλοί άρχισαν να ερευνούν τα αίτια της απογοητεύσεώς τους σχετικά με το έτος της αναμενόμενης απολύτρωσής τους. Τότε έγινε αντιληπτό ότι, εφόσον όλες οι προφητικές περίοδοι άρχιζαν στα προ Χριστού έτη, όπου πάντοτε τοποθετούσαμε την έναρξή τους, αυτές δεν θα ολοκληρώνονταν αντιστοίχως, ακόμη και με την παραδοχή ότι η χρονολογία μας και η χρονολόγηση της ενάρξεώς τους ήσαν ορθές, παρά μόνο κάποια στιγμή εντός του έτους 1844.

> Έτσι, οι επτά καιροί, ή 2520 έτη, που αρχίζουν στο 677 π.Χ. — το μεγάλο ιωβηλαίο, ή 2450 έτη [τα οποία δεν παριστάνονται ούτε στο διάγραμμα του 1843 ούτε σε εκείνο του 1850.], που αρχίζουν στο 607 π.Χ. — και τα 2300 έτη του Δανιήλ, που αρχίζουν στο 457 π.Χ. — καθώς ένα μέρος εκάστου από εκείνα τα έτη, από τα οποία αντιστοίχως χρονολογούνταν οι προφητικές περίοδοι, είχε παρέλθει πριν από την επέλευση των διαφόρων γεγονότων που σημάδεψαν την έναρξή τους, θα ήταν αναγκαίο να εκτείνονται έως τόσο μέσα στο 1844 μ.Χ., όσο αντιστοίχως είχαν αρχίσει μετά την έναρξη των προ Χριστού ετών από τα οποία υπολογίζονται εκάστη χωριστά, ώστε είτε να συμπληρωθεί ο αριθμός των ετών σε καθεμία είτε να δοκιμαστεί η ορθότητα της χρονολογίας μας. Αλλά δεν υπήρχε κανένα στοιχείο για τον χρόνο, μέσα στα αντίστοιχα προ Χριστού έτη, κατά τον οποίο άρχισε καθεμία από τις διάφορες περιόδους· και, κατά συνέπεια, ο χρόνος μέσα στο έτος του τερματισμού τους δεν μπορούσε να προσδιοριστεί με ακρίβεια.»

Ο Uriah Smith και ο James White αμφότεροι μαρτυρούν ότι οι προφητικές περίοδοι οι οποίες αναγνωρίσθηκαν ότι ολοκληρώνονται το 1844 ήταν τα 2520 και τα 2300 έτη, χρησιμοποιώντας τις ίδιες εκφράσεις με την Ellen White στα Early Writings, σελίδα 236 και εξής.

Η Αλυσίδα της Αληθείας: Τα Σημεία Αφετηρίας του Ουίλλιαμ Μίλλερ

> Πρώιμα Γραπτά, σελίδα 230: «Ο Θεός έστειλε τον άγγελό Του»—τον άγγελο Γαβριήλ—«για να ενεργήσει στην καρδιά ενός γεωργού»—του Γουίλλιαμ Μίλλερ—«ο οποίος δεν είχε πιστέψει τη Βίβλο, ώστε να τον οδηγήσει να ερευνήσει τις προφητείες. Άγγελοι του Θεού επισκέπτονταν επανειλημμένως εκείνον τον εκλεκτό, για να καθοδηγούν τον νου του και να ανοίγουν στη νόησή του προφητείες που έως τότε ήταν πάντοτε σκοτεινές για τον λαό του Θεού. Του δόθηκε η αρχή της αλυσίδας της αλήθειας, και οδηγήθηκε να αναζητεί κρίκο μετά από κρίκο, έως ότου ατένισε με θαυμασμό και αγαλλίαση τον Λόγο του Θεού. Είδε εκεί μια τέλεια αλυσίδα αλήθειας. Εκείνος ο Λόγος, τον οποίο είχε θεωρήσει ως μη θεόπνευστο, τώρα ανοίχθηκε μπροστά στην όρασή του με την ομορφιά και τη δόξα του. Είδε ότι ένα μέρος της Γραφής εξηγεί ένα άλλο»—ο Γαβριήλ τού έδειξε τη μέθοδο που αποκαλούμε απόδειξη διά παραθεμάτων, γραμμή επάνω σε γραμμή, εδώ ολίγον και εκεί ολίγον.

Ο Γαβριήλ του έδωσε την απαρχή της αλυσίδας της αλήθειας και τη μέθοδο της παραθετικής χρήσεως χωρίων προς απόδειξιν.

> Ουίλλιαμ Μίλλερ, Advent Review and Sabbath Herald, 18 Απριλίου 1854: «Από περαιτέρω μελέτη των Γραφών, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι οι επτά καιροί της υπεροχής των Εθνών πρέπει να αρχίζουν όταν οι Ιουδαίοι έπαυσαν να είναι ανεξάρτητο έθνος, κατά την αιχμαλωσία του Μανασσή, την οποία οι εγκυρότεροι χρονολόγοι τοποθετούσαν στο 677 π.Χ.· ότι οι 2300 ημέρες άρχισαν με τις εβδομήκοντα εβδομάδες, τις οποίες οι εγκυρότεροι χρονολόγοι χρονολογούσαν από το 457 π.Χ.· και ότι οι 1335 ημέρες, που αρχίζουν με την αφαίρεση του παντοτινού και την εγκατάσταση του βδελύγματος της ερημώσεως, [Δανιήλ 12:11] έπρεπε να χρονολογηθούν από την εγκαθίδρυση της παπικής υπεροχής, μετά την απομάκρυνση των ειδωλολατρικών βδελυγμάτων, και η οποία, σύμφωνα με τους εγκυρότερους ιστορικούς που μπορούσα να συμβουλευθώ, έπρεπε να χρονολογηθεί περί το 508 μ.Χ.».

Η Έλλεν Γουάιτ λέει ότι ο Γαβριήλ έδωσε στον Γουίλιαμ Μίλλερ την αφετηρία της αλυσίδας της αλήθειας, και ο Γουίλιαμ Μίλλερ μαρτυρεί ότι τα τρία σημεία ενάρξεως που του δόθηκαν είναι το 508 μ.Χ., το 677 π.Χ. και το 457 π.Χ. Του δόθηκαν από τον άγγελο Γαβριήλ τα σημεία ενάρξεως αυτών των προφητειών, οι οποίες παρήγαγαν την ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Η Τελευταία Πλάνη: Η Απόρριψη του Πνεύματος της Προφητείας

> Εκλεκτά Μηνύματα, τόμος 1, σελίδα 48: «Ο Σατανάς . . . προβάλλει αδιάκοπα το κίβδηλο — για να απομακρύνει από την αλήθεια. Η έσχατη ακριβώς πλάνη του Σατανά θα είναι να καταστήσει ανενεργή τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού». Η τελευταία πλάνη του Σατανά είναι να καταστρέψει το Πνεύμα της Προφητείας.

Εάν απορρίπτετε αυτές τις θεμελιώδεις αλήθειες, απορρίπτετε συγχρόνως και το Πνεύμα της Προφητείας. Η Έλλεν Ουάιτ θέτει την επιδοκιμασία της επί του 2520. Απορρίψτε το 2520, και απορρίπτετε και το παιδί μαζί με τα νερά του λουτρού.

> «Ο Σατανάς . . . ακαταπαύστως προωθεί το κίβδηλο — για να απομακρύνει από την αλήθεια. Η τελευταία ακριβώς πλάνη του Σατανά θα είναι να καταστήσει ανενέργητη τη μαρτυρία του Πνεύματος του Θεού. "Χωρὶς ὅρασιν ὁ λαὸς διαφθείρεται" (Παροιμίαι 29:18).» Μιλά για την απόρριψη του Πνεύματος της Προφητείας και, σε συνάφεια με αυτό, λέει ότι, αν απορρίψετε το Πνεύμα της Προφητείας, όπου δεν υπάρχει όραση ο λαός χάνεται. Ποια είναι η όραση; Αν απορρίψετε το Πνεύμα της Προφητείας, ποια είναι η όραση που σας λείπει;
>
> «Γράψον τὴν ὅρασιν, καὶ κατάστησον αὐτὴν σαφῶς ἐπὶ πινακίδων, ὥστε νὰ τρέχῃ ὁ ἀναγινώσκων αὐτήν». Αββακούμ 2:2 (KJV). Ἐὰν ἀπορρίπτετε τὸ Πνεῦμα τῆς Προφητείας, πρόκειται νὰ ἀπορρίψετε τὸν Πίνακα τοῦ 1843· καὶ, ἐὰν ἀπορρίπτετε αὐτὸν τὸν Πίνακα, ἀπορρίπτετε τὸ Πνεῦμα τῆς Προφητείας.
>
> «Ο Σατανάς θα ενεργήσει με επινοητικότητα, με διαφορετικούς τρόπους και μέσω διαφορετικών μέσων, για να κλονίσει την εμπιστοσύνη του υπολοίπου λαού του Θεού στην αληθινή μαρτυρία. Θα αναφλεγεί ένα μίσος εναντίον των Μαρτυριών, το οποίο είναι σατανικό.» Μερικές φορές σκεπτόμαστε το «σατανικό» ως σκοτεινές πράξεις, αλλά στο Πατριάρχες και Προφήτες μάς λέγεται ότι ο Σατανάς εργάζεται υποβάλλοντας αμφιβολίες. Αυτή είναι η σατανική επίθεση εναντίον του Πνεύματος της Προφητείας και αυτών των θεμελιωδών αληθειών. Και γίνεται μέσω ανθρώπων τους οποίους υποτίθεται ότι πρέπει να εμπιστευόμαστε, οι οποίοι υποβάλλουν αυτές τις αμφιβολίες.
>
> «Θα υποκινηθεί ένα μίσος εναντίον των Μαρτυριών, το οποίο είναι σατανικό. Οι ενέργειες του Σατανά θα αποβλέπουν στο να κλονίσουν την πίστη των εκκλησιών σε αυτές, για τον εξής λόγο: ο Σατανάς δεν μπορεί να έχει τόσο ανεμπόδιστο δρόμο για να εισαγάγει τις πλάνες του και να δέσει ψυχές μέσα στις αυταπάτες του, εάν οι προειδοποιήσεις και οι επιτιμήσεις και οι συμβουλές του Πνεύματος του Θεού εισακούονται.» Selected Messages, βιβλίο 1, 48.

Καθώς φέρνουμε τούτο σε συμπέρασμα, όταν η Αδελφή Γουάιτ λέγει ότι δεν έχομεν τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, εκτός εάν λησμονήσωμε την καθοδήγηση του Κυρίου, εγώ λέγω ότι η καθοδήγηση του Κυρίου για την οποία ομιλεί είναι η ιστορία από τον Χρόνο της Αναμονής έως την κλειστή θύρα—η ιστορία που αντιπροσωπεύεται από τον όρο, Η Κραυγή του Μεσονυκτίου.

Δεν έχομεν τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, εκτός εάν λησμονήσωμε πώς ο Κύριος μάς οδήγησε στην εμπειρία της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και επίσης τις διδασκαλίες που συνδέονται με αυτήν την καθοδήγηση. Οι διδασκαλίες που παρήγαγαν αυτήν την εμπειρία είναι οι τρεις χρονικές προφητείες, οι οποίες αρχίζουν με χρονολογίες δοθείσες στον Γουίλλιαμ Μίλλερ από τον Άγγελο Γαβριήλ. Δεν έχομεν τίποτε να φοβηθούμε για το μέλλον, εκτός εάν λησμονήσωμε αυτές τις διδασκαλίες, περιλαμβανομένου του 2520, οι οποίες παρήγαγαν την εμπειρία της Κραυγής του Μεσονυκτίου, καθώς ο Κύριος καθοδηγούσε τους Μιλλερίτες μέσω της κορυφώσεως του Αιωνίου Ευαγγελίου.

> Σπόλντινγκ και Μέιγκαν, σελίδες 305–306: «Ένα πράγμα είναι βέβαιο: εκείνοι οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας που λαμβάνουν τη θέση τους υπό το λάβαρο του Σατανά, θα εγκαταλείψουν πρώτα την πίστη τους στις προειδοποιήσεις και στους ελέγχους που περιέχονται στις Μαρτυρίες του Πνεύματος του Θεού.» Εάν απορρίπτετε τα Θεμέλια, απορρίπτετε το Πνεύμα της Προφητείας. Εάν απορρίπτετε το Πνεύμα της Προφητείας, απορρίπτετε τα Θεμέλια. Αυτά συμπορεύονται. Όπου δεν υπάρχει Πνεύμα της Προφητείας, δεν υπάρχει όραση.
>
> Το κάλεσμα προς μεγαλύτερο αγιασμό και αγιότερη υπηρεσία απευθύνεται και θα συνεχίσει να απευθύνεται. Μερικοί από εκείνους που τώρα εκφράζουν τις υποβολές του Σατανά θα επανέλθουν στον εαυτό τους. Υπάρχουν πρόσωπα σε σπουδαίες θέσεις εμπιστοσύνης που δεν κατανοούν την αλήθεια για τον παρόντα καιρό. Σε αυτούς πρέπει να δοθεί το μήνυμα. Αν το δεχθούν, ο Χριστός θα τους αποδεχθεί και θα τους καταστήσει συνεργούς μαζί Του. Αλλά, αν αρνηθούν να ακούσουν το μήνυμα, θα ταχθούν κάτω από τη μαύρη σημαία του Άρχοντα του Σκότους.
>
> Μου δίδεται η εντολή να είπω ότι η πολύτιμη αλήθεια για τον καιρό αυτόν αποκαλύπτεται ολοέν και σαφέστερα στον ανθρώπινο νου. Κατά μίαν ιδιαίτερη έννοια, άνδρες και γυναίκες πρέπει να τρώγουν τη σάρκα του Χριστού και να πίνουν το αίμα Του. Θα υπάρξει ανάπτυξη της κατανοήσεως, διότι η αλήθεια είναι δεκτική αδιάκοπης επεκτάσεως. Ο θείος αυτουργός της αλήθειας θα εισέλθει σε ολοένα στενότερη κοινωνία με εκείνους που προχωρούν για να Τον γνωρίσουν. Καθώς ο λαός του Θεού δέχεται τον λόγο Του ως τον άρτο του ουρανού, θα γνωρίσει ότι οι έξοδοί Του είναι προετοιμασμένες ως η αυγή. Θα λάβουν πνευματική δύναμη, όπως το σώμα λαμβάνει σωματική δύναμη όταν λαμβάνεται τροφή.
>
> Δεν κατανοούμε ούτε κατά το ήμισυ το σχέδιο του Κυρίου, όταν έλαβε τους υιούς Ισραήλ από την αιγυπτιακή δουλεία και τους οδήγησε διαμέσου της ερήμου στη Χαναάν.
>
> «Καθώς συγκεντρώνουμε τις θεϊκές ακτίνες που λάμπουν από το ευαγγέλιο, θα αποκτούμε σαφέστερη κατανόηση της ιουδαϊκής οικονομίας και βαθύτερη εκτίμηση των σπουδαίων αληθειών της. Η διερεύνησή μας της αλήθειας είναι ακόμη ατελής. Έχουμε συγκεντρώσει μόνο λίγες ακτίνες φωτός. Όσοι δεν είναι καθημερινοί μελετητές του Λόγου δεν θα επιλύσουν τα προβλήματα της ιουδαϊκής οικονομίας. Δεν θα κατανοήσουν τις αλήθειες που διδάσκονταν μέσω της υπηρεσίας του ναού. Το έργο του Θεού παρεμποδίζεται από μια κοσμική κατανόηση του μεγάλου σχεδίου Του. Η μέλλουσα ζωή θα αποκαλύψει το νόημα των νόμων που ο Χριστός, περιβεβλημένος στην στήλη του νέφους, έδωσε στον λαό Του.» Spalding and Magan, 305–306.

Εκείνοι οι Αντβεντιστές οι οποίοι λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου, στεκόμενοι υπό τη σημαία του Σατανά, απορρίπτουν πρώτον το Πνεύμα της Προφητείας.

Υπάρχουν δύο τάξεις σε αυτό το χωρίο: εκείνοι που προχωρούν ώστε να γνωρίσουν τον Κύριο, εξακολουθούν να τρώγουν τη σάρκα Του και να πίνουν το αίμα Του, και εξακολουθούν να μελετούν τον Λόγο του Θεού, και εκείνοι που δεν το πράττουν. Η ανάπτυξη της αλήθειας δεν έχει ολοκληρωθεί· θα έχουν πράγματα να πουν σχετικά με την υπηρεσία του Αγιαστηρίου τα οποία δεν έχουν ακόμη λεχθεί. Θα τονίσουν την αλλαγή της οικονομίας κατά τον καιρό του Χριστού, προεικονίζοντας την αλλαγή κατά τον Μιλλεριτικό καιρό, και δείχνοντας προς την οικονομία κατά την οποία ο Χριστός μεταβαίνει από την Κρίση των Νεκρών στην Κρίση των Ζώντων. Θα έχουν πράγματα να πουν σχετικά με το Αγιαστήριο και για το πώς ο Κύριος επισημαίνει τις κινήσεις Του μέσα σε αυτές τις αλλαγές των οικονομιών με την έκχυση του Πνεύματός Του.

Δύο ακόμη παραθέματα και έχουμε σχεδόν τελειώσει.

Εκείνοι οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας που απορρίπτουν την Κραυγή του Μεσονυκτίου εκπίπτουν από την οδό, απορρίπτοντας τις οδηγίες του Κυρίου και τις δογματικές διδασκαλίες που συνιστούν την ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Αυτό είναι που πρέπει να φοβόμαστε—να απορρίπτουμε εκείνες τις διδασκαλίες και να μη κατανοούμε εκείνη την εμπειρία. Πράττοντας έτσι, απορρίπτουμε το Πνεύμα της Προφητείας.

Η Αδελφή Ουάιτ θέτει τη σφραγίδα της επιδοκιμασίας της επάνω στο 2520. Θα δείξουμε πώς θέτει τη σφραγίδα της επιδοκιμασίας της και επάνω σε άλλες αλήθειες του Διαγράμματος του 1843.

Στο τέλος του κόσμου, όταν όλα αυτά φθάσουν στην κορύφωση του Αιωνίου Ευαγγελίου μέσα στην ιστορία μας, ο Αντβεντισμός θα βρεθεί αντιμέτωπος με την τριπλή διαδικασία δοκιμασίας που έχει προεικονισθεί, όπως φαίνεται στην εμπειρία του William Miller.

Ο William Miller έκανε τρία λάθη: (1) Απέρριψε τη Μεσονύκτια Κραυγή και έπεσε από την οδό προς τον πονηρό κόσμο κάτωθεν. (2) Έπειτα, εναπέθεσε την εμπιστοσύνη του σε ανθρώπινη επιρροή, στον Joshua Himes. (3) Απέρριψε το Σάββατο.

Προέκυψε ένα ερώτημα: «Απέρριψε το Σάββατο ή το Αγιαστήριο;» Η διδασκαλία που, κατά την περίοδο εκείνη, μετατοπίσθηκε από το αγιαστήριο επί της γης στο Αγιαστήριο στον Ουρανό, ενδέχεται να μην είχε κατανοηθεί πλήρως από τον Μίλλερ. Όταν η Έλεν Ουάιτ οδηγήθηκε στα Άγια των Αγίων, είδε τις Δέκα Εντολές μέσα στην κιβωτό της διαθήκης, και η εντολή του Σαββάτου είχε γύρω της μία άγια λάμψη.

Το πράγμα που ο Μίλλερ απέρριψε ήταν ο Νόμος του Θεού—το Σάββατο. Έτσι, ο Μίλλερ απέρριψε την Κραυγή του Μεσονυκτίου, έπειτα στηρίχθηκε στη σάρκα, και κατόπιν έλαβε το χάραγμα του θηρίου. Αυτό επαναλαμβάνεται στο τέλος του κόσμου.

> Μαρτυρίαι, τόμος 5, σελίδα 211: «Εδώ βλέπομεν ότι η εκκλησία — το αγιαστήριον του Κυρίου — ήτο η πρώτη που αισθάνθηκε το πλήγμα της οργής του Θεού. Οι πρεσβύτεροι, εκείνοι στους οποίους ο Θεός είχε δώσει μεγάλο φως και οι οποίοι είχαν σταθεί ως φύλακες των πνευματικών συμφερόντων του λαού, είχαν προδώσει την εμπιστοσύνη που τους είχε

ανατεθεί.» Σχολιάζει επί του Ιεζεκιήλ 8 και 9, τη σφράγιση. Η αδελφή Ουάιτ λέγει ότι η σφράγιση στο Ιεζεκιήλ 9 είναι η ίδια με τη σφράγιση της Αποκάλυψης 7. Ομιλεί περί της χρονικής περιόδου της σφράγισης των 144.000. Λέγει ότι εκείνοι που έπρεπε να είναι οι φύλακες είχαν προδώσει την εμπιστοσύνη που τους είχε ανατεθεί.

«Έλαβαν τη θέση ότι δεν χρειάζεται να αναμένουμε θαύματα και την έκδηλη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού, όπως στις παλαιότερες ημέρες. Οι καιροί έχουν αλλάξει». Το πρώτο τους σφάλμα ήταν ότι εναντιώθηκαν στη Μεσονύκτια Κραυγή, λέγοντας: «Ό,τι έλαβε χώρα σε αυτή την ιστορία της Μεσονύκτιας Κραυγής δεν επαναλαμβάνεται». Αποπίπτουν από την οδό.

«Αυτά τα λόγια ενισχύουν την απιστία τους, και λέγουν: Ο Κύριος δεν θα κάμει καλό, ούτε θα κάμει κακό. Είναι υπερβολικά ελεήμων για να επισκεφθεί τον λαό Του με κρίση. Έτσι, "Ειρήνη και ασφάλεια" είναι η κραυγή ανθρώπων οι οποίοι ποτέ πλέον δεν θα υψώσουν τη φωνή τους ως σάλπιγγα, για να δείξουν στον λαό του Θεού τις παραβάσεις τους και στον οίκο του Ιακώβ τις αμαρτίες τους. Αυτοί οι άλαλοι κύνες, που δεν ήθελαν να γαυγίσουν, είναι εκείνοι που θα αισθανθούν τη δίκαιη εκδίκηση ενός προσβεβλημένου Θεού. Άνδρες, νεάνιδες και μικρά παιδιά όλοι αφανίζονται μαζί». Testimonies, τόμος 5, σ. 211.

Ο Ιερεμίας, μιλώντας για τη δεύτερη αποτυχία του William Miller, είπε: «Οὕτως λέγει Κύριος· Ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐλπίζει ἐπ᾽ ἄνθρωπον καὶ ποιεῖ σάρκα βραχίονά του, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοῦ Κυρίου.» Ιερεμίας 17:5 (KJV). Εάν εμπιστεύεστε άνθρωπο, η καρδιά σας απομακρύνεται από τον Κύριο.

Η πρώτη απόρριψη στο τέλος είναι η Κραυγή του Μεσονυκτίου, επανάληψη της εκδήλωσης της δύναμης του Θεού. Η δεύτερη είναι η στήριξη στη σάρκα. Η τρίτη είναι ο Κυριακάτικος Νόμος.

Μπορούν να υπάρξουν μόνο δύο τάξεις. Κάθε παράταξη φέρει ευδιάκριτα τη σφραγίδα της, είτε με τη σφραγίδα του ζώντος Θεού είτε με το χάραγμα του θηρίου ή της εικόνας του. Κάθε γιος και θυγατέρα του Αδάμ επιλέγει είτε τον Χριστό είτε τον Βαραββᾶ ως αρχηγό του. Και όλοι όσοι τάσσονται με το μέρος των απειθών στέκονται κάτω από τη μαύρη σημαία του Σατανά και λογίζονται ένοχοι ότι απορρίπτουν και καταφρονούν τον Χριστό. Λογίζονται ένοχοι ότι εκουσίως σταυρώνουν τον Κύριο της ζωής και της δόξας. Review and Herald, 30 Ιανουαρίου 1900.

Ένα πράγμα είναι βέβαιο: εκείνοι οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας που λαμβάνουν τη θέση τους υπό το λάβαρο του Σατανά, θα εγκαταλείψουν πρώτα την εμπιστοσύνη τους στο Πνεύμα της Προφητείας.

Ο Αντβεντισμός επαναλαμβάνει την τριπλή διαδικασία δοκιμασίας στην οποία ο Ουίλλιαμ Μίλλερ απέτυχε. Αλλά άγγελοι αναμένουν να αναστήσουν τον Μίλλερ και να τον οδηγήσουν στην οικία του μαζί με τον Σωτήρα του. Για τους Αντβεντιστές που λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου, δεν είναι αυτοί οι άγγελοι που τους αναμένουν.

Επανειλημμένως μού έχει δειχθεί ότι οι παρελθούσες εμπειρίες του λαού του Θεού δεν πρέπει να θεωρούνται νεκρά γεγονότα. Δεν πρέπει να αντιμετωπίζουμε την καταγραφή αυτών των εμπειριών όπως θα αντιμετωπίζαμε ένα αλμανάκ του περασμένου έτους. Η καταγραφή αυτή πρέπει να διατηρείται στη μνήμη, διότι η ιστορία θα επαναληφθεί. Publishing Ministry, 175.

Γιατί χρειάζεται να θυμόμαστε την Κραυγή του Μεσονυκτίου; Επειδή η ιστορία πρόκειται να επαναληφθεί. Σ’ αυτή την ιστορία, το μήνυμα που θα προκαλέσει τον κοσκινισμό είναι το 2520 και το 2300· εξαιτίας αυτού, οι άνθρωποι θα εξέλθουν από τις εκκλησίες.

Ἀλλὰ πρόκειται πράγματι νὰ ἐπαναληφθῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἡ Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου, ἢ εἶναι ἁπλῶς κάποια ἱστορία; Προσέξτε τὸ ἑξῆς ἀπόσπασμα:

> Υπάρχει ένας κόσμος που κείται μέσα στην πονηρία, στην απάτη και στην πλάνη, στην ίδια τη σκιά του θανάτου,—κοιμισμένος, κοιμισμένος. Ποιοι αισθάνονται αγωνία ψυχής για να τους αφυπνίσουν; Ποια φωνή μπορεί να τους φθάσει; Ο νους μου μεταφέρθηκε στο μέλλον, όταν θα δοθεί το σύνθημα. «Ιδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν αυτού.» Αλλά μερικοί θα έχουν καθυστερήσει να προμηθευτούν το λάδι για την αναπλήρωση των λαμπάδων τους, και πολύ αργά θα διαπιστώσουν ότι ο χαρακτήρας, ο οποίος παριστάνεται με το λάδι, δεν είναι μεταβιβάσιμος. Review and Herald, 11 Φεβρουαρίου 1896.

Αυτή η ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου επαναλαμβάνεται κατά γράμμα.

Η Έλεν Γουάιτ κατανοούσε ότι το 2520 ήταν έγκυρη χρονική προφητεία και ότι χρησιμοποιήθηκε από τον Κύριο για να επιφέρει τον χρόνο της καθυστέρησης, την απογοήτευση που δημιούργησε την εμπειρία η οποία προετοίμασε άνδρες και γυναίκες να προχωρήσουν δια πίστεως μαζί με τον Χριστό στα Άγια των Αγίων.

Δεν έχουμε ακόμη επιχειρήσει να αποδείξουμε το 2520 από τη Βίβλο. Σε αυτή τη μελέτη για τις Δύο Πινακίδες του Αββακούμ, θέλουμε πρώτα να καταστήσουμε σαφές ότι η Έλεν Ουάιτ επικυρώνει αυτά τα δόγματα, τα οποία απορρίπτονται σήμερα από τον Αντβεντισμό· κατόπιν θα προχωρήσουμε στη βιβλική μελέτη.